

[John Winther]

slaget til folketingsbeslutning, at man opfordrer regeringen til i denne folketingsssamling at fremkomme med et forslag.

Handelsministeren spørger forslagsstillerne, om man virkelig tør tage ansvaret for at vedtage en lovgivning, uden at man har fået de ting præciseret med hensyn til affaldet, som regeringen altså tilsyneladende lægger megen vægt på. Jeg vil godt vende spørgsmålet om og spørge regeringen, om man virkelig, hvis man vil afvise dette forslag, tør gå ind i et nyt folketingsår, uden at man i folketingsåret 1977-78 har truffet de helt centrale og vigtige beslutninger.

Jeg vil gerne have at vide af handelsministeren, hvis det er muligt at oplyse dette: hvor langt er man i de forhandlinger med andre lande, som øjensynlig er nødvendige for, at vi kan få klaret vores affaldsproblem på en tilfredsstillende måde? Jeg føler, med de oplysninger som også andre talere har været inde på, at vi såmænd nok ikke behøvede at tøve så længe. Det er nok mere et spørgsmål om den gode vilje end om noget andet. Vi er jo i den helt paradoksale situation, at hvis vi talte op mandat for mandat her i folketinget, så var der næppe tvivl om, at der var et endog særdeles kraftigt og godt flertal for at få denne sag afklaret nu. Det drejer sig altså mere om nogle interne drøftelser i socialdemokratiet, som jeg da skal opfordre regeringen til at få afsluttet, for samfundet har altså ikke råd til i sin planlægning at blive ved at udskyde de helt nødvendige beslutninger. Det er vigtigt, at vi får dette klaret af nu. Jeg vil opfordre regeringen til at modtage dette beslutningsforslag. Hr. Erik Holst var inde på, at det nok var fremsat i god mening. Det kan jeg bekræfte. Det er fremsat, for at vi kan få den helt nødvendige afklaring, således at planlægningen kan begynde for dansk industri, for danske kraftværker og hvem der ellers er afhængig af dansk energiforsyning, og det er vi jo alle sammen.

Vi havde i 1973 en energikrise, som i dag nærmest står i et lidt romantisk skær, fordi den varede så kort. Det var noget med, at man skulle rykke lidt sammen i stuerne om de levende lys, det var noget med, at man kun måtte køre 80 km på motorvejene og ikke om søndagen. Men vi er nødt til at gøre os klart, at hvis vi ikke løser vores fremtidige energiforsyning, ja, så får vi altså en energi-

krise fremover, som får det, der skete i 1973, til fuldstændig at blegne. Det er den situation, vi står over for, og det er den situation, vi skal have klaret.

Det er mærkeligt, at vi på et sådant område, hvor jeg fornemmer, at der i virkeligheden ikke er nogen uenighed mellem regeringen og forslagsstillerne, ikke kan få de nødvendige forslag frem til endelig vedtagelse her i tinget. Jeg vil opfordre regeringen til at modtage det forslag, der ligger her.

Johan Philipsen (V):

Nu har vi levet næsten 2 år i usikkerhed med hensyn til beslutningen om, hvad vi vil, og fremfor alt hvad vi ikke vil. Det fører efter min opfattelse logisk til, at vi, når vi kommer til 1985, får problemer af en anden art, nemlig usikkerhed med hensyn til en stabil elforsyning i dette land. Det tager ca. 7 år at bygge et kraftværk, og beslutningen skal altså tages vældig god tid i forvejen. Det vil formodentlig komme til at ske, og derfor vil jeg gerne have sagt det ved denne lejlighed, for når usikkerheden optræder, så er jeg ikke længere medlem af dette ting.

Vi fik i 1920 en vældig god statslig telefonforsyning i Sønderjylland. Den fungerede godt i mange år, men så kom man bagefter med hensyn til investeringerne, og i øjeblikket har vi en situation, hvor det fra mandag er sådan, at hvis man ikke ringer før halv ni, så får man ingen forbindelse den formiddag. Vore forretningsfolk i Padborg har set sig nødsaget til at køre til Flensborg for at få forbindelse. Vi får nogle særdeles udmærkede redegørelser fra ministeren, og vi får en endnu bedre redegørelse fra 2. ingeniørdistrikt i Åbenrå, hvor de korrekt svarer os: ja, kære venner, der går 3 år, inden det bliver bedre, for der er leveringstid på 2 år for centraler osv. Jeg vil gerne have sagt til handelsministeren, at denne usikkerhed kan man komme let om ved i øjeblikket, men den fører logisk til usikkerhed en 5-6 år ud i fremtiden.

Jeg forstår ikke helt, når det fra mange sider bliver sagt, at vi skal afvente en prioritering af samfundets ressourcer. Hvad er det, vi skal prioritere, en Storebæltsbro eller atomkraftværker? Eller naturgasforsyning kontra kernekraft? Det skulle da ikke gerne gå sådan, at vi skal tvinges til at afbrænde